

กุศลก็เป็นเรื่องดี คิดดี พูดดี ทำดี ถ้าอกุศลก็คิดไม่ดี พูดไม่ดี ทำไม่ดี พังทลาย ความเสื่อมอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นต้น ถ้าอัพยากตาธรรม ไม่ดี ไม่ชั่ว เป็นกลาง ๆ เช่น กินข้าว อาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน เป็นต้น ธรรม ๓ อย่างนี้อยู่ในตัวเรา อยู่ในสรรพสิ่งทั้งหลาย แต่ที่อยู่ในตัวเราจะเห็นง่าย

บางที่เราก็คิดดี นิ่งธรรมะดีกว่า นิ่งธรรมที่เป็นกุศลปรุงแต่ง บางทีก็คิดไม่ดี ไม่นิ่งดีกว่าไปเล่นไฟ อย่างนี้แสดงว่าธรรมที่เป็นอกุศลปรุงแต่ง บางทีก็กังวลแล้วนอนดีกว่า อย่างนี้ก็ไม่นับบุญเป็นบาป ธรรม ๓ อย่างนี้ ผสม ๆ กันอยู่ในตัวเรา ในคนสัตว์สิ่งของก็คล้าย ๆ กันอย่างนี้ ล้วนแต่เกิด โดยธรรม ๓ ประการ ธรรมเป็นบุญ ธรรมเป็นบาป แล้วก็ธรรมที่เป็นกลาง ๆ ที่เป็นบุญธรรมนั้นก็ขาวใส ที่เป็นบาปธรรมนั้นก็ดำมืด ที่ไม่บุญไม่บาปก็เป็นสีเทาๆ

๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

พระนิพพานต้องทำให้แจ้ง

วันนี้วันที่ ๑๒ นับจากวันเข้าพรรษา พรรษานี้เราให้ชื่อว่า พรรษาแห่งการบรรลุธรรม คือ พระเห็นพระ เณรเห็นพระ โยมเห็นพระ เพราะฉะนั้นเมื่อเราตั้งใจมั่นกันอย่างนี้แล้วก็ต้องทำให้ได้ พยายามหมั่นฝึกฝนอบรมใจกันไปเรื่อย ๆ เดี่ยวเราก็จะสมหวังกันอย่างแน่นอน เพราะพระก็มีอยู่แล้วในตัวของเรา พุทธรัตตะ ธรรมรัตตะ สังฆรัตตะ ๓ อย่างนี้เป็นที่พึงที่ระลึกที่แท้จริงของเราและมวลมนุษยชาติทั้งหลาย

การเข้าถึงก็ไม่ได้ยากอะไร อยู่ที่การฝึกใจให้หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเราในระดับเหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ แล้วก็ทำใจให้หยุดนิ่ง ไม่ต้องมีวิธีการพิเศษอะไรเลย แค่ไม่ต้องคิด ไม่ต้องพูด แล้วก็ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น ให้ใจว่าง ๆ เดี่ยวใจก็จะหยุดนิ่งไปเอง พอถูกส่วนเดี๋ยวก็เห็นไปตามลำดับ

เราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้งและสร้างบารมี เราจะตอกย้ำซ้ำเติมกันทุกวัน เพราะมีสมาธิใหม่อยู่เรื่อย ๆ เขาจะได้เข้าใจ แล้วก็แม่พวกเรา ได้ยินได้ฟังบ่อย ๆ ก็จะตอกย้ำซ้ำเติมให้มันหนาแน่นขึ้นไปเรื่อย ๆ

เกิดมาทำพระนิพพานให้แจ้ง ก็แสดงว่าพระนิพพานมีอยู่แล้ว แต่คงจะถูกความมืดอะไรมาบดบังจึงทำให้ไม่เห็นพระนิพพาน แล้วก็ไม่รู้จักรว่าพระนิพพานเป็นอย่างไร จึงไม่อยากจะไปกัน กลัวว่าจะไม่สนุก แต่ความสนุกก็ไม่ได้ให้ประโยชน์อะไรกับชีวิต แค่ให้รู้สึกเพลิน ๆ ไปวัน ๆ แล้วก็หมดเวลาของชีวิต

เมื่อหมดเวลาของชีวิต เอาละสิ ตอนนี้เริ่มยุ่งแล้ว เพราะว่าชีวิตไม่ใช่ตื่น ๆ อย่างที่เราคิดเราเข้าใจ ยังมีอะไรที่สลับซับซ้อนที่เรายังไม่รู้อีกมากมาย โดยเฉพาะชีวิตหลังความตาย ซึ่งโลกขาดแคลนความรู้ตรงนี้ จึงทำให้ชีวิตไม่สมบูรณ์ การดำเนินชีวิตผิดพลาด ตรงนี้เป็นอันตรายอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นการทำพระนิพพานให้แจ้งจึงเป็นทางเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เราเข้าถึงความสุขที่เป็นอมตะที่แท้จริงได้

พระนิพพานมีอยู่แล้วในตัวเรา แต่เหมือนอยู่ในที่มืด ทั้ง ๆ ที่ท่านสว่างเหมือนมีเมฆมาบังดวงอาทิตย์ แมื่อดวงอาทิตย์มีอยู่แต่ก็ไม่ได้เห็นดวงอาทิตย์ ต้องมีอะไรมาทำให้เมฆเคลื่อนที่ แล้วเราก็จะเห็นความกระจ่างนั้นเกิดขึ้น

ความมิดมนอนธการในใจของเราแน่แหละ เป็นสิ่งที่บดบังอยู่ เราจะต้อง
ทำความมิดนี้ให้หายไป ซึ่งมีวิธีเดียวคือหยุดกับนิ่ง ใจที่วิ่งอยู่เอามาหยุดนิ่ง
เสีย เดี่ยวความมิดในตัวก็จะค่อย ๆ ล่มสลายหายไปเลย เดี่ยวเราก็จะเห็นเส้น
ทางที่จะไปสู่อายตณนิพพานได้ ตอนนี้เราทราบแล้วว่ามรรคผลนิพพานอยู่ใน
ตัวของเรา เพราะฉะนั้นถ้าจะหาก็ต้องหาในตัว อย่าไปหานอกตัว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ตรัสเหมือนกันหมดว่า **นิพพานํ ปรมํ
วทนติ พุทฺธา พระนิพพานเป็นเยี่ยม** แล้วยังตรัสอีกว่า **นิพฺพานํ ปรมํ สุขํ
พระนิพพานเป็นบรมสุข** หมายความว่า สุขทั้งหลายมี สุขเล็ก สุขน้อย สุข
ปานกลาง สุขมาก จนกระทั่งถึงบรมสุข พระนิพพานเป็นบรมสุข เป็นสุขที่ไม่มี
วันเปลี่ยนแปลง เป็นนิรันดร์ ในภพสามไม่มีอะไรเป็นบรมสุข มีแต่สุขเกรียม
สุขใหม่ ตราบใดที่ยังอยู่ในวัฏสงสาร คือ ในกามภพ รูปภพ อรูปภพ ชีวิตยัง
ตกอยู่ในอันตราย สุขก็ชั่วคราว ไม่จีรังยั่งยืน เขาเรียกว่าสุขกำมะลอ หรือสุข
ปลอม ๆ คือ สุขประเดี๋ยวประด๋าวเท่านั้น อยู่ในสภาพที่สบายกายสบายใจ
ประเดี๋ยวประด๋าว

เพราะฉะนั้น พระนิพพานจึงต้องทำให้แจ้ง

๑ พญามารกลัวกายมนุษย์

การเกิดมาในภพสามนี้ ไม่ว่าจะเกิดไปเป็นอะไรก็แล้วแต่ล้วนชั่วคราว
ทั้งสิ้น และเราก็เกิดกันมานับภพนับชาติไม่ถ้วน หมุนเวียนเกิดกันมาเกือบ
ครบทุกอย่างแล้วนะ

การเกิดมาเป็นมนุษย์นี้ยากมาก ๆ พญามารเขาก็นึกกันหนาไม่อยากจะ
ให้มนุษย์มาเกิด เขากลัวกายมนุษย์ เพราะกายมนุษย์แข็งแรง สามารถไป

เชื่อมโยงกับผู้รู้ภายในและทำงานไปพร้อม ๆ กันได้ กลัวมุขจะขจัดกิเลส
อาสวะให้หมดสิ้น แล้วจะไปเห็นสิ่งที่เขาบังคับสรรพสัตว์และสรรพสิ่งเอาไว้
กลัวมุขจะไปรู้ไปเห็นตรงนี้มาก ๆ เลย

เพราะฉะนั้น จึงพยายามทำทุกวิถีทางให้กายมนุษย์เสื่อมคุณภาพ
ลงไปเรื่อย ๆ เอาตายได้เอาตาย เอาตายไม่ได้ก็เอาพิษการ เอาพิษการไม่ได้ก็
เอาให้ลำบาก ให้วน ๆ เวียน ๆ กันลำบาก หรือให้เพลิน ๆ ตรึงให้ไปติดในรูป
เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ จะได้ไม่มีเวลาและอารมณ์มาทำหยุดทำนิ่ง
เพราะถ้าขึ้นให้ทำหยุดทำนิ่ง ไม่ได้ เตี้ยสว่าง พอสว่างก็เห็น พอเห็นก็รู้
พอรู้ก็เฝ้ารวมกันลุ่ม

พญามารกลัวตรงนี้แหละ ดังนั้นทำให้เสื่อมด้วย และเอากฎแห่งกรรม
มาบังคับอีก มาบังคับทางกาย ทางวาจา ทางใจ กระดิกกระเดี้ยกันไม่ได้เลย
เพื่อให้ใจหมอง พอหมองแล้วเขาก็เซตโปรแกรมหักตั้งดูตไปสู่ภพภูมิของอบาย
ในมหานรก อุสสทนรก ยมโลก เปเรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน เป็นไปตามขั้น
ตอน กว่าจะหลุดพ้นมาได้ก็หืดขึ้นคอเลย ยาวนานมาก

แม้มาเป็นมนุษย์ก็ลำบาก ลำบากกันตั้งแต่เกิดเลย แต่ตอนนี้เราลืมนกันไป
แล้ว ต้องกิน ต้องนอน ต้องขับถ่าย ยิ่งโตขึ้นความลำบากก็ยิ่งมากขึ้นเรื่อย ๆ
ลำบากเรื่องการศึกษาเล่าเรียน ความเป็นอยู่ การทำมาหากิน การครองเรือน
ความแก่ ความชรา ความเจ็บไข้ได้ป่วย สารพัดเลย

เราลองนึกดูให้ดี ชีวิตของเราล้วนแต่อุดมไปด้วยความทุกข์ทรมาน
รวยความทุกข์ทรมาน ถ้าความทุกข์นั้นหนักหนาตอนนั้นเราก็นึกสอ แต่พอ
ผ่านไปได้หน่อยเดียวเราก็นึก จินตนาการจะเคยชิน แต่เดี๋ยวมันก็มาใหม่อีกแล้ว

กลุ่มอีกแล้ว ชีวิตก็เป็นอย่างนี้ มีแต่หงุดหงิดกับเล็กหงุดหงิด ความสุขไม่ค่อยจะเจอ เพราะเหตุนี้เราจึงต้องทำพระนิพพานให้แจ้ง

แต่ถ้าจะอยู่ในวัฏสงสารต้องศึกษาให้เข้าใจว่า ในวัฏสงสารนี้มีกฎเกณฑ์อะไรบ้าง เช่น กฎแห่งไตรลักษณ์ คือ ทุกสิ่งในโลกไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ ต้องเจอสภาพความไม่แน่นอน เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มีเกิดขึ้น ตั้งอยู่ เสื่อมสลายไป เปลี่ยนแปลงจากเด็กไปวัยรุ่น ไปหนุ่มสาว เข้าสู่วัยกลางคน จนกระทั่งวัยชรา แล้วก็ตายในที่สุด ตกอยู่ในโลกธรรม ๘ คือ มีลาภ เสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศ มีคนสรรเสริญ มีนินทา มีสุข มีทุกข์ เพราะฉะนั้นเราต้องยอมรับว่า ถ้ามาอยู่ในวัฏสงสารต้องเจออย่างนี้

แล้วก็เจอกฎแห่งกรรมที่เราทำเอาไว้ บังคับด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลง ให้ฆ่า ให้ลักทรัพย์ ให้ประพฤติดีกในกาม ให้พูดคำหยาบ พูดเพื่อเจ้า พูดส่อเสียด ให้ดื่มสุราเมรัย ยาเสพติดต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นต้น และยังมีการพนัน มีอะไรอีกสารพัด ซึ่งมีภัยทั้งสิ้น แล้วก็มีความมารองรับ และเราต้องเจออย่างนี้บ่อยๆ

เพราะฉะนั้น ถ้าจะอยู่ในวัฏสงสาร เพราะกลัวว่าไปพระนิพพานแล้วไม่มัน ไม่ม่วน ซึ่งเราคิดไปเอง เพราะเราไม่รู้จักพระนิพพาน ที่จริงถ้าไปถึงตรงนั้นแล้ว เราจะรักพระนิพพานมาก ๆ เลย แต่จะไปถึงตรงนั้นต้องเปื้อนภพสามก่อน และถ้าจะอยู่ต้องอยู่ให้เป็น คือ ต้องละชั่ว ทำความดี และทำใจให้ใส ๆ ในระดับที่อยู่ใภพสามและสร้างบารมีเรื่อยไป มีมโนปณิธานที่ยิ่งใหญ่ คือจะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม